Samling af Afgørelser

PERSONALERETTENS DOM (Anden Afdeling)

13. marts 2013 *

»Personalesag — almindelig udvælgelsesprøve — ikke adgang til at deltage i færdighedstesten — administrationens pligt til at indtage en smidig holdning ved fortolkningen af klager — ændring af meddelelsen om udvælgelsesprøven efter afholdelsen af adgangsprøverne — princippet om beskyttelse af den berettigede forventning — retssikkerhed«

I sag F-125/11,

angående et søgsmål anlagt i medfør af artikel 270 TEUF, der finder anvendelse på Euratom-traktaten i henhold til denne traktats artikel 106a,

Isabel Mendes, Bruxelles (Belgien), ved advokaterne S. Rodrigues og A. Blot,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved J. Currall, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

har

PERSONALERETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M.I. Rofes i Pujol, og dommerne I. Boruta og K. Bradley (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig X. Lopez Bancalari,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 28. juni 2012,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indgået til Personalerettens Justitskontor den 28. november 2011 har Isabel Mendes anlagt denne sag og nedlagt påstand dels om annullation af den af udvælgelseskomitéen for den almindelige udvælgelsesprøve EPSO/AST/111/10 trufne afgørelse om ikke at give hende adgang til færdighedstesten, dels om, at Europa-Kommissionen tilpligtes at erstatte den skade, som hun hævder at have lidt som følge af afgørelsen.

* Processprog: fransk.

Retsforskrifter

2 Artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) bestemmer:

»Enhver person, der er omfattet af denne vedtægt, kan for ansættelsesmyndigheden indbringe en klage over en akt, der indeholder et klagepunkt imod ham; det gælder såvel, når ansættelsesmyndigheden har truffet en afgørelse, som når den har undladt at træffe en i vedtægten foreskrevet foranstaltning. Klagen skal indbringes inden for en frist på 3 måneder. […]«

3 Vedtægtens artikel 91, stk. 2 og 3, bestemmer:

»2. En klage kan kun antages til påkendelse ved Den Europæiske Unions Domstol, når:

— der for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indbragt en klage efter artikel 90, stk. 2, inden for den deri fastsatte frist, og

— denne klage har været genstand for en udtrykkelig eller stiltiende afvisning.

3. Den i stk. 2 omhandlede klage skal fremsættes inden for en frist på 3 måneder. Fristen løber fra:

— den dag, hvor den afgørelse, der er truffet som svar på klagen, meddeles

[…]«

4 Artikel 1, stk. 1, i bilag III til vedtægten bestemmer:

»Ansættelsesmyndigheden giver meddelelse om udvælgelsesprøver efter høring af det paritetiske samarbejdsudvalg.

Den bør specificere:

[…]

e) ved en udvælgelse på grundlag af prøver: disses karakter og vurderingen af dem

[…]«

5 Den 17. november 2010 offentliggjorde Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (EPSO) i *Den Europæiske Unions Tidende* en meddelelse om den almindelige udvælgelsesprøve EPSO/AST/111/10 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af assistenter i lønklasse AST 1 inden for sekretariatsfunktioner (EUT C 312 A, s. 1, herefter »meddelelsen om udvælgelsesprøven«). Sidste svarfrist var fastsat til den 16. december 2010.

6 Afsnit IV og afsnit V i meddelelsen om udvælgelsesprøven foreskrev afholdelsen af henholdsvis adgangsprøver og færdighedstests. De i alt seks adgangsprøver, der blev afholdt i form af multiple choice-spørgsmål, havde til formål at vurdere ansøgernes generelle egnethed og evne til verbalt ræsonnement [prøve a)], numerisk ræsonnement [prøve b)], abstrakt ræsonnement [prøve c)] og kompetencer inden for sekretariatsfunktioner [prøve f)]. Ansøgernes faglige egenskaber ville endvidere blive vurderet ved to prøver, der omhandlede henholdsvis nøjagtighed og præcision [prøve d)] og evnen til prioritering og organisation [prøve e)].

7 Det fremgik af afsnit IV i meddelelsen om udvælgelsesprøven, at der for prøve a), d), e) og f) kunne gives fra 0 til 20 point, og at der mindst krævedes 10 point. For prøve b) og c) kunne der gives fra 0 til 10 point, og der krævedes mindst 10 point for disse to prøver sammenlagt.

8 Det fremgik af afsnit V, punkt 1, i meddelelsen om udvælgelsesprøven, at de ansøgere, der havde opnået de bedste resultater, og som havde opnået det krævede minimum ved adgangsprøverne, ville blive indkaldt til en færdighedstest, hvis de samtidig ifølge de oplysninger, de havde afgivet ved onlinetilmeldingen, opfyldte de generelle og særlige betingelser i afsnit III i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

9 Det fremgik af samme punkt, at indkaldelsen til bedømmelsesprøven skete med forbehold af en senere kontrol af de bilag, som hver enkelt ansøger havde vedlagt sin ansøgning. Afsnit V, punkt 1, i meddelelsen om udvælgelsesprøven indeholdt endvidere en fodnote, hvoraf fremgik, at der ville blive indkaldt ca. 2,5 gange så mange ansøgere til færdighedstesten, som der var pladser på listen over egnede ansøgere. Hvad angår de ansøgere, der valgte portugisisk, fremgik det af en tabel i afsnit I, punkt 1, i meddelelsen om udvælgelsesprøven, at der var plads til 19 ansøgere på listen over egnede ansøgere.

10 Meddelelsen om udvælgelsesprøven indeholdt endvidere følgende indledende meddelelse, der var indrammet og anført med fed skrift:

»Inden man søger, bør man nøje læse den vejledning [om almindelige udvælgelsesprøver], som er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* C 184 A af 8. juli 2010 og på EPSO's hjemmeside.

I vejledningen, som er en integreret del af meddelelsen om udvælgelsesprøve, redegøres der for bestemmelserne om udvælgelsesprocedurerne og ansøgningsvilkårene.«

11 Punkt 6.3 med overskriften »Klageadgang« i vejledningen om almindelige udvælgelsesprøver i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, har følgende ordlyd:

»Hvis ansøgerne på et hvilket som helst tidspunkt under udvælgelsesproceduren mener, at EPSO eller udvælgelseskomitéen ikke har handlet retfærdigt eller ikke har overholdt:

— de bestemmelser, der gælder for udvælgelsesprøver, eller

— bestemmelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøve

og, at der er truffet en afgørelse til skade for dem, er der følgende muligheder:

— der kan i henhold til artikel 90, stk. 2, i [...]vedtægten indgives en klage

[…]

— der kan anlægges sag i henhold til artikel 270 [TEUF] og artikel 91 i [...]vedtægten ved:

EU-Personaleretten

[…]

Fristerne for disse to procedurer [jf. vedtægten], der er ufravigelige, begynder at løbe fra tidspunktet for meddelelsen af den bebyrdende afgørelse.«

12 Den 3. marts 2011 offentliggjorde EPSO en berigtigelse til meddelelsen om udvælgelsesprøven (EUT C 68 A, herefter »berigtigelsen«). Berigtigelsen, der vedrørte bedømmelsen af prøve d) og e), havde følgende ordlyd:

»Side 3, afsnit IV.2:

I stedet for

»Prøve d)	Faglige egenskaber: nøjagtighed og præcision	Bedømmelse: 0-20 point Der kræves mindst: 10 point
Prøve e)	Faglige egenskaber: evne til prioritering og organisation	Bedømmelse: 0-20 point Der kræves mindst: 10 point«

læses:

»Prøve d)	Faglige egenskaber: nøjagtighed og præcision	Bedømmelse: 0-20 point
Prøve e)	Faglige egenskaber: evne til prioritering og organisation	Bedømmelse: 0-20 point
		Sammenlagt kræves der mindst 20 point for prøve d) og e)«

«

Sagens faktiske omstændigheder

13 Sagsøgeren var ansøger til udvælgelsesprøven EPSO/AST/111/10, i hvilken forbindelse hun som hovedsprog valgte portugisisk og aflagde adgangsprøven den 11. februar 2011. Den sidste dag for afholdelsen af adgangsprøverne var fastsat til den 15. februar 2011.

14 Ved skrivelse af 22. februar 2011 underrettede EPSO sagsøgeren om, at der snarest ville blive offentliggjort en berigtigelsesmeddelelse og oplyste om indholdet af denne berigtigelse, nemlig at der ville blive foretaget en samlet bedømmelse af prøve d) og e), for hvilke der kunne gives højst 40 point, idet der mindst ville blive krævet 20 point sammenlagt for de to prøver.

15 Ved e-mail af 17. marts 2011 meddelte EPSO sagsøgeren, at hun havde opnået det krævede minimum ved adgangsprøverne, herunder 11 points for prøve d), at hun havde opnået en samlet bedømmelse på 67,07 points, og at hun hurtigst muligt ville få meddelelse om, hvorvidt hun var blandt de ansøgere, der ville få adgang til udvælgelsesprøvens næste fase.

16 Ved skrivelse af 7. april 2011 meddelte EPSO sagsøgeren, at hun ikke var opført på den liste over ansøgere, der blev inviteret til at deltage i færdighedstesten, idet de ansøgere, som havde fået adgang til færdighedstesten, havde opnået en bedømmelse på mindst 68,8 point, og at hun havde opnået en lavere bedømmelse (herefter »afgørelsen om ikke at give adgang til færdighedstesten«). EPSO meddelte ved samme skrivelse sagsøgeren, at hendes ansøgning ikke var blevet gennemgået af udvælgelseskomitéen.

17 Ved skrivelse af 12. april 2011, der blev registreret den 14. april 2011, indgav sagsøgeren en klage i henhold til artikel 90, stk. 2 (herefter »klagen«), hvorved hun i det væsentlige gjorde gældende, at vedtagelsen af berigtigelsen var behæftet med en procedurefejl, der påførte hende en skade.

Sagsøgeren anmodede derfor om annullation af berigtigelsen, for så vidt som den indebar en ændring af udvælgelsesprøvens udelukkelsesfase, i hvilken forbindelse prøverne allerede var afholdt og rettet (»I request […] the annulment of the corrigendum, as modifying an eliminatory stage that has been already completed and corrected«), og at kun de ansøgere, der havde opnået det krævede minimum i alle prøver, ville blive inviteret til at deltage i den efterfølgende fase ([…] the invitation at the next stage of only those who have obtained a pass mark in all tests [including test d])«.

18 Ved afgørelse af 16. august 2011 afslog ansættelsesmyndigheden sagsøgerens klage. EPSO oplyste ved denne afgørelse over for sagsøgeren, at berigtigelsen var vedtaget som følge af, at en gennemgang af resultaterne af adgangsprøverne på baggrund af de data, der var tilgængelige efter afholdelsen af prøverne, havde vist, at beståelsesprocenten vedrørende prøve d) lå væsentligt under det forventede niveau.

Parternes påstande og retsforhandlinger

19 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Principalt:

Afgørelsen om ikke at give adgang til færdighedstesten annulleres.

Følgelig fastslås, at sagsøgeren genindtræder i udvælgelsesprøven.

Under alle omstændigheder tilpligtes EPSO at fremlægge de oplysninger, som kontoret ligger inde med for så vidt angår de resultater, som samtlige ansøgere opnåede i prøve d) og e).

— Subsidiært: Såfremt sagsøgeren mod forventning ikke skulle få medhold i sin principale påstand, tilkendes hun et beløb, der foreløbigt og efter ret og billighed fastsættes til 50 000 EUR.

— Under alle omstændigheder tilkendes sagsøgeren et beløb, der foreløbigt og efter ret og billighed fastsættes til 50 000 EUR i erstatning for ikke-økonomisk skade.

20 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 Ved skrivelse af 25. april 2012 anmodede Personaleretten parterne om at fremkomme med oplysninger og dokumentation. Parterne imødekom anmodningen inden for den fastsatte frist.

22 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Personaleretten under retsmødet, der blev afholdt den 28. juni 2012. Den mundtlige forhandling blev afsluttet efter retsmødet, og sagen blev optaget til dom.

23 Ved kendelse af 12. juli 2012 genåbnede Personaleretten den mundtlige forhandling og anmodede Kommissionen om at præcisere, hvorledes udvælgelsesprøvens adgangsprøver var organiseret, herunder om ansøgerne frit kunne vælge, hvorledes de ville anvende den samlede tildelte tid på de forskellige prøver, eller om den tid, der kunne anvendes på de enkelte prøver, var fastsat på forhånd. Personaleretten anmodede endvidere Kommissionen om at oplyse, om denne information var tilgængelig for ansøgerne til udvælgelsesprøven, inden de skulle aflægge prøverne, og i bekræftende fald, hvorledes de fik meddelelse herom.

24 Kommissionen imødekom disse anmodninger ved skrivelse af 17. juli 2012.

25 Ved skrivelse af 6. september 2012 meddelte Personaleretten parterne, at den mundtlige forhandling var afsluttet, og at sagen var optaget til dom.

Formaliteten

1. *Parternes argumenter*

26 Kommissionen har i svarskriftet fremsat en formalitetsindsigelse vedrørende den omstændighed, at der ikke før sagens anlæggelse var indgivet en klage.

27 Ifølge Kommissionen har sagsøgeren således i sin klage kun påstået, at afgørelsen om at vedtage berigtigelsen skal annulleres, og anført, at kun de ansøgere, der havde opnået det krævede minimum for hver prøve, herunder for prøve d), blev inviteret til at deltage i færdighedstesten. Nærværende søgsmål er derimod rettet mod afgørelsen om ikke at give adgang til færdighedstesten. Søgsmålet har derfor en anden genstand end klagen, og det kan derfor ikke anses for anlagt efter klagens indgivelse, idet det må anses for anlagt direkte ved Personaleretten. En direkte anlæggelse af søgsmål skal imidlertid ske inden tre måneder forlænget med den faste afstandsfrist på ti dage regnet fra tidspunktet for meddelelsen af afgørelsen om ikke at give adgang til færdighedstesten, dvs. senest den 18. juli 2011, idet den 17. juli 2011 var en søndag. Søgsmålet i den foreliggende sag blev imidlertid først anlagt den 28. november 2011 og dermed for sent, hvilket indebærer, at det åbenbart må afvises.

28 Under retsmødet har sagsøgeren heroverfor for det første anført, at det følger af retspraksis, at en klage skal sætte ansættelsesmyndigheden i stand til på en tilstrækkeligt præcis måde at få kendskab til den kritik, som de pågældende retter mod de anfægtede afgørelser, og at administrationen, idet de pågældende på dette trin kan handle, som det var tilfældet i den foreliggende sag, uden bistand fra en advokat, ikke bør fortolke klager restriktivt, men tværtimod indtage en smidig holdning ved behandlingen heraf. Sagsøgeren har for det andet anført, at hun har fremsat de samme klagepunkter i klagen og i stævningen og dermed overholdt reglen om overensstemmelse som fastlagt i retspraksis. Endelig har sagsøgeren for det tredje anført, at klagen indirekte omhandlede afgørelsen om ikke at give adgang til færdighedstesten.

2. *Personalerettens bemærkninger*

29 Det bemærkes indledningsvis, at det fremgår af vedtægtens artikel 91, stk. 2, at søgsmål på tjenestemandsområdet kun kan antages til påkendelse, når der for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indbragt en klage, og når denne klage har været genstand for en udtrykkelig eller stiltiende afvisning.

30 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at betingelsen i vedtægtens artikel 91 kun vedrører de akter, som ansættelsesmyndigheden eventuelt kan ændre (jf. i denne retning Domstolens dom af 14.7.1983, sag 144/82, Detti mod Domstolen, præmis 16), således at retsmidlet over for en udvælgelseskomités afgørelse normalt er et direkte sagsanlæg ved Unionens retsinstanser (jf. f.eks. dom afsagt af Retten i Første Instans af 31.5.2005, sag T-294/03, Gibault mod Kommissionen, præmis 22, og Personalerettens dom af 23.11.2010, sag F-50/08, Bartha mod Kommissionen, præmis 25).

31 Hvis den berørte imidlertid vælger at rette en forudgående henvendelse til administrationen ved en administrativ klage over en udvælgelseskomités afgørelse, afhænger spørgsmålet, om et søgsmål, der anlægges senere til prøvelse af en afgørelse om afslag på denne klage, kan antages til realitetsbehandling, af, at samtlige formkrav, der er knyttet til den forudgående klage, er iagttaget (dommen i sagen Gibault mod Kommissionen, præmis 22). Navnlig begynder fristen for at anlægge et

søgsmål til prøvelse af en udtrykkelig afgørelse om at afvise en klage i medfør af vedtægtens artikel 91 at løbe fra den dag, hvor den afgørelse, der er truffet som svar på klagen, blev meddelt den pågældende (Personalerettens dom af 20.6.2012, sag F-66/11, Cristina mod Kommissionen, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

32 For at afgøre, om klagen og nærværende søgsmål har samme genstand, skal det i det foreliggende tilfælde undersøges, om den nævnte klage er rettet mod afgørelsen om ikke at give adgang til færdighedstesten.

33 Det er i denne henseende gentagne gange blevet fastslået, at den nøjagtige juridiske kvalifikation af en skrivelse eller en note alene tilkommer Personaleretten og er ikke undergivet parternes eller en af parternes vilje (Domstolens dom af 29.6.2000, sag C-154/99 P, Politi mod Fondation européenne pour la formation, præmis 16).

34 En skrivelse, hvorved en tjenestemand uden udtrykkeligt at anmode om en tilbagekaldelse af den pågældende afgørelse dog klart giver udtryk for, at han anfægter den for ham bebyrdende afgørelse, må anses for en klage (dom afsagt af Retten i Første Instans den 16.2.2005, sag T-354/03, Reggimenti mod Parlamentet, præmis 43). Aktens indhold går i denne henseende forud for dens form (dom afsagt af Retten i Første Instans den 14.7.1998, sag T-219/97, Brems mod Rådet, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

35 Den administrative procedure, under hvilken de berørte kan handle uden bistand fra en advokat, har endvidere uformel karakter og indebærer således, at administrationen ikke skal fortolke klager restriktivt, men tværtimod indtage en smidig holdning ved behandlingen heraf (jf. Domstolens dom af 14.3.1989, sag 133/88, Del Amo Martinez mod Parlamentet, præmis 11, dom afsagt af Retten i Første Instans den 21.10.2004, sag T-49/03, Schumann mod Kommissionen, præmis 39).

36 Personaleretten konstaterer først, at klagen af 12. april 2011, som blev registreret hos EPSO den 14. april 2012, er indgivet efter afgørelsen om ikke at give adgang til færdighedstesten, som utvivlsomt er bebyrdende for sagsøgeren.

37 Der er endvidere ikke holdepunkter i klagen for at antage, at sagsøgeren handlede i almenhedens interesse. Sagsøgeren henviste tværtimod udtrykkeligt til sin egen personlige situation og anførte, at hun havde bestået alle prøverne, samt at hun var blandt de få ansøgere, som havde bestået prøve d). Det fremgår af klagen, at sagsøgeren formelt klager over en procedurefejl, der har påført hende en skade (»I […] hereby would like to formally complain […] about a procedural irregularity that brings me prejudice«). Sagsøgeren har dernæst anført, at hvis der ses bort fra berigtigelsen, ville de ansøgere, der ikke havde opnået det krævede minimum i prøve d), blive udelukket, og at berigtigelsen indebar en væsentlig ændring af situationen, idet antallet og sammensætningen af den gruppe ansøgere, der fik adgang til den næste fase, blev ændret (»[c]andidates with no pass mark in test [d] would be eliminated, but the corrigendum changes radically this […] the population of candidates to be admitted to the next stage would change in both composition and numbers«). Sagsøgeren har endvidere anført, at hun, henset til, at det krævede minimum for prøve d) var 10 point, valgte en fremgangsmåde og tilrettelagde sin forberedelse navnlig hvad angår tidsforbrug og udvælgelsen af de vigtigste dele af prøven på en anden måde, end hun ville have gjort, hvis der ikke havde været opstillet et krævet minimum for denne prøve (»in order to succeed in test [d] with a pass mark of 10, I had a different approach and preparation [time management, focusing on the most important parts, etc.] than if there was no pass mark«).

38 Det fremgår således af en samlet vurdering af klagens ordlyd og af den faktiske sammenhæng, som klagen indgår i, i modsætning til hvad Kommissionen har hævdet, at konstateringen af, at berigtigelsen udgjorde en procedurefejl, der påførte sagsøgeren en skade, var det anbringende, som sagsøgeren baserede påstanden om annullation af afgørelsen om ikke at give adgang til færdighedstesten på, og ikke påstandens genstand.

39 Det må følgelig fastslås, at ansættelsesmyndigheden i afgørelsen om afslag på klagen og Kommissionen i svarskriftet med urette har anført, at klagen kun var rettet mod berigtigelsen, idet den indirekte, men utvetydigt, vedrørte afgørelsen om ikke at give adgang til færdighedstesten og kun subsidiært berigtigelsen.

40 Det må derfor fastslås, at det foreliggende søgsmål er rettet mod afgørelsen om ikke at give adgang til færdighedstesten, at det har samme genstand som klagen, og at det således er blevet anlagt efter klagens indgivelse. Selv om det antages, at afgørelsen om afslag på klagen af 16. august 2011 blev meddelt sagsøgeren på denne dato, hvilket Kommissionen ikke har godtgjort, var den sidste rettidige dag for at anlægge søgsmål den 28. november 2011, idet den 26. november 2011 var en lørdag. Da stævningen blev indleveret den 28. november 2011, blev søgsmålet følgelig anlagt inden for den fastsatte frist.

41 Det følger heraf, at Kommissionens formalitetsindsigelse ikke kan tages til følge.

Realiteten

1. *Påstanden om, at sagsøgeren skal genindtræde i udvælgelsesprøven, og at der træffes foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse*

42 Sagsøgeren ønsker med den anden principale påstand, at det fastslås, at hun skal genindtræde i den ansættelsesprocedure, der er fastsat ved udvælgelsesprøven.

43 Det fremgår af fast retspraksis, at det ikke tilkommer Unionens retsinstanser under udøvelsen af deres kompetence til at prøve retsakters lovlighed at give institutionerne pålæg eller at træffe afgørelser på deres vegne (dom afsagt af Retten i Første Instans den 5.4.2005, sag T-336/02, Christensen mod Kommissionen, præmis 17, og Personalerettens dom af 8.2.2012, sag F-23/11, AY mod Rådet, præmis 13 og 14).

44 Denne påstand må følgelig afvises.

45 Sagsøgeren har med den tredje principale påstand nedlagt påstand om, at EPSO tilpligtes at fremlægge de oplysninger, som kontoret ligger inde med for så vidt angår de resultater, som samtlige ansøgere opnåede i prøve d) og e).

46 Da Personaleretten finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst ved de udvekslede skriftlige indlæg, parternes svar på de spørgsmål, der blev stillet under retsmødet, samt de dokumenter og bemærkninger, som er indleveret efter retsmødet, må det fastslås, at der ikke er grundlag for at tage den nævnte påstand til følge.

2. *Påstanden om annullation*

47 Sagsøgeren har til støtte for påstanden om annullation af afgørelsen om ikke at give adgang til færdighedstesten fremsat to anbringender, hvoraf det første vedrører en indsigelse vedrørende berigtigelsens lovlighed, og det andet vedrører tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af omsorgspligten.

Det første anbringende i form af en indsigelse vedrørende berigtigelsens lovlighed

48 Sagsøgeren har til støtte for det første anbringende fremført fire klagepunkter, der vedrører henholdsvis tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, bilag III til vedtægten samt retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

49 Hvad angår de første to klagepunkter bemærkes, at de kun er nævnt i stævningen og ikke understøttet af nogen argumentation. Sagsøgeren har således i strid med bestemmelsen i procesreglementets artikel 35, stk. 1, litra e), ikke angivet grundene til, at berigtigelsen indebærer en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, eller bilag III til vedtægten. Disse klagepunkter må derfor afvises, hvorefter der skal foretages en undersøgelse af klagepunktet om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Parternes argumenter

50 Hvad angår den påståede tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning har sagsøgeren anført, at hun ifølge den oprindelige version af meddelelsen om udvælgelsesprøven havde opnået det krævede minimum i alle adgangsprøverne, og at hun ville have opnået en af de bedste bedømmelser vedrørende disse prøver, såfremt berigtigelsen, der blev vedtaget, efter at hun havde aflagt adgangsprøverne, ikke var blevet anvendt på hendes situation.

51 Den ændring, der blev foretaget af bedømmelseskriterierne for prøve d) og e), påvirkede nødvendigvis prøveresultaterne og den placering af ansøgerne, som fulgte heraf. Antallet af ansøgere, der på baggrund af en sammenlagt bedømmelse havde bestået prøve d) og e), var højere end antallet af de ansøgere, der på baggrund af en separat bedømmelse af prøverne havde bestået prøve d) og e). Da flere ansøgere fik adgang til færdighedstesten som følge af berigtigelsen, blev hendes muligheder for at få adgang til færdighedstesten på baggrund af et højere gennemsnit end de øvrige ansøgere mindsket.

52 Sagsøgeren har henvist til retspraksis, hvoraf fremgår, at retssikkerhedsprincippet forbyder, at en retsakt fra en af Den Europæiske Unions institutioner gives gyldighed fra et tidspunkt, der ligger før aktens offentliggørelse, men at dette rent undtagelsesvis kan tillades, når det tilstræbte formål fordrer det, og når de berørtes berettigede forventning respekteres behørigt. I den foreliggende sag forelå der imidlertid ikke sådanne særlige omstændigheder, der kunne begrunde vedtagelsen af berigtigelsen.

53 Sagsøgeren har endvidere anført, at Kommissionen har begrundet vedtagelsen af berigtigelsen i hensynet til tjenestens interesse, som er at mindske risikoen for, at der ikke er et tilstrækkeligt antal ansøgere, der får adgang til udvælgelsesprøvens anden fase, dvs. færdighedstesten, og at Kommissionen ikke har ført noget bevis for, at Kommissionen havde en sådan interesse.

54 Kommissionen har heroverfor anført, at berigtigelsen blev vedtaget for at undgå de unødvendigt strenge konsekvenser, der blev konstateret for så vidt angår prøve d), og at et sådant mål i sig selv er lovligt og i overensstemmelse med tjenestens interesse. Hvis ansættelsesmyndigheden konstaterer, at de betingelser, der er opstillet i en meddelelse om udvælgelsesprøve er unødvendigt strenge, kan den nemlig altid ændre disse betingelser, såfremt den gør dette på en objektiv måde og ikke tager hensyn til, hvilke ansøgere der har indgivet en ansøgning.

55 Under alle omstændigheder er en sådan foranstaltning i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og endvidere udtryk for, at der udvises omsorg over for ansøgerne, idet ansøgerne derved undgår den forsinkelse, der måtte følge af organiseringen af en ny udvælgelsesprøve. En sådan foranstaltning er endvidere i overensstemmelse med princippet om god forvaltningsskik, idet den indebærer en besparelse i forhold til de offentlige midler, der ellers ville være tabt, hvis administrationen i forbindelse med annullationen af en udvælgelsesprøve var tvunget til at organisere en ny udvælgelsesprøve.

56 Hvad angår tjenestens interesse har Kommissionen anført, at det både er i ansøgernes og i ansættelsesmyndighedens interesse, at ansættelsesmyndigheden udøver en fortsat kontrol med pålideligheden af de prøver, som den har fastsat, navnlig når der er tale om prøver, som anvendes for første gang, som det er tilfældet i den foreliggende sag. I mangel af en sådan kontrol vil der bestå en risiko for, at der anlægges en lang række sager ved Unionens retsinstanser med det formål at anfægte, at ansøgerne er blevet udelukket som følge af, at prøverne har været unødvendigt strenge.

57 Hvad angår den påståede tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning har sagsøgte anført, at berigtigelsen blev vedtaget på et tidspunkt, hvor sagsøgeren ikke havde nogen viden om, hvorvidt hun opfyldte betingelserne for at få adgang til udvælgelsesprøvens anden fase.

Personalerettens bemærkninger

58 Det bemærkes indledningsvis, at det fremgår af artikel 1, stk. 1, litra e), i bilag III i vedtægten, at meddelelsen om udvælgelsesprøven bør ved en udvælgelse på grundlag af prøver specificere disses karakter og vurderingen af dem (jf. i denne retning dommen i sagen Detti mod Domstolen, præmis 27).

59 Det fremgår endvidere af fast retspraksis, at ordlyden af meddelelsen om udvælgelsesprøven udgør såvel den retlige ramme for udvælgelsesprøven som for udvælgelseskomitéens skønsudøvelse (jf. dommen i sagen Schumann mod Kommissionen, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

60 Det er i det foreliggende tilfælde ubestridt, at den bedømmelse af prøve d) og e), som var fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven, blev ændret ved berigtigelsen, efter at adgangsprøverne var afholdt, således at der ville blive foretaget en samlet bedømmelse af de to prøver, for hvilke der højst kunne opnås 40 point, idet der mindst ville blive krævet 20 point sammenlagt for de to prøver.

61 Det skal derfor undersøges, om ændringen af prøvebedømmelsen, efter at prøverne er afholdt, indebærer en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af retssikkerhedsprincippet.

– Tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

62 Personaleretten bemærker, at retten til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning omfatter enhver privatperson, der befinder sig i en situation, hvoraf det fremgår, at administrationen har givet anledning til begrundede forhåbninger, navnlig ved at afgive præcise løfter i form af præcise, ubetingede og samstemmende forsikringer fra en bemyndiget og ansvarlig kilde (dom afsagt af Retten i Første Instans den 11.7.2007, sag T-58/05, Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen, præmis 96).

63 I det foreliggende tilfælde indeholdt meddelelsen om udvælgelsesprøven sådanne forsikringer, som gav sagsøgeren anledning til at antage, at de ansøgere, der fik adgang til færdighedstesten, var valgt blandt de ansøgere, der havde opnået det krævede minimum i adgangsprøverne og navnlig det krævede minimum på 10 point i prøve d).

64 Det bemærkes i denne henseende, at sammenlignende prøver pr. definition er prøver, hvorved hver enkelt ansøgers præstation bedømmes i forhold til de andre ansøgeres præstation, således at antallet af de ansøgere, der består prøverne, kan påvirke udvælgelseskomitéens bedømmelse af ansøgerne. Disse bedømmelser afspejler den vurdering, der er foretaget af en ansøgers præstation, i forhold til den vurdering, der er foretaget af andre ansøgeres præstationer. Det følger heraf, at jo større antallet af ansøgere til denne form for prøver er, desto større krav stiller udvælgelseskomitéen til ansøgernes niveau (dom afsagt af Retten i Første Instans de 5.3.2003, sag T-24/01, Staelen mod Parlamentet, præmis 57).

65 Ændringen af de bestemmelser, der vedrører bedømmelsen af prøve d) og e), i meddelelsen om udvælgelsesprøven kan have påvirket sagsøgerens mulighed for at blive optaget på listen over de ansøgere, der fik adgang til færdighedstesten, idet en sådan ændring kan indebære, at flere ansøgere opnår det krævede antal minimumspoint ved prøverne, og at hendes muligheder for at blive placeret blandt de bedste ansøgere dermed ville blive mindsket.

66 Det er ubestridt mellem parterne, at selve formålet med berigtigelsen, der blev vedtaget, efter at EPSO havde konstateret, at »der var opstået et alvorligt og uventet problem i relation til resultaterne af prøve d)«, netop var at øge antallet af bestående ansøgere. Ifølge EPSO var prøven udformet med henblik på at opnå en beståelsesrate på 50%, men reelt blev der kun opnået en beståelsesrate på 15%.

67 Det fremgår af sagsakterne og særligt af den beregning, som EPSO foretog på baggrund af de tilgængelige data efter prøverne uden at tage hensyn til hverken neutraliseringen af visse spørgsmål eller udvælgelseskomitéens afgørelser vedrørende ansøgernes egnethed, og som Kommissionen har fremlagt som bilag til svarskriftet (herefter »beregningen«), at berigtigelsen havde den ønskede virkning. Det bemærkes navnlig hvad angår de ansøgere, der som sagsøgeren havde valgt portugisisk som første sprog, at det forventede antal ansøgere, der ville have bestået prøve d), uden hensyntagen til berigtigelsen var anslået til 50, mens 211 ansøgere bestod prøve d) og e) sammenlagt som følge af berigtigelsen. Ifølge beregningen udgjorde den laveste bedømmelse, som var nødvendig for at blive placeret blandt de 48 bedste ansøgere, der fik adgang til færdighedstesten, 65,533 point, når beregningen foretages på baggrund af det antal ansøgere, der bestod prøve d), uden berigtigelsen. Den laveste bedømmelse, som var nødvendig for at blive placeret blandt de 48 bedste ansøgere, var efter berigtigelsen 73,400 point.

68 Berigtigelsens virkning på sagsøgerens situation fremgår endnu tydeligere, når der henses til, at sagsøgeren, som opnåede en bedømmelse på 67,07 point ved adgangsprøverne, uden berigtigelsen ville have været blandt de 48 bedste ansøgere, der havde valgt portugisisk.

69 For fuldstændighedens skyld bemærker Personaleretten endvidere, at Kommissionen som svar på et spørgsmål, der blev stillet under retsmødet, anførte, at det, såfremt man anvendte en berigtigelse efter afholdelsen af færdighedstesten, teoretisk set var muligt for EPSO's ansatte eller medlemmer af udvælgelseskomitéen at få kendskab til navnene på de ansøgere, der havde bestået prøverne. Da sagsøgeren ikke har hævdet, at der foreligger et sådant misbrug, og da sagsakterne ikke indeholder oplysninger, der giver anledning til at antage, at der blev begået et sådant misbrug i det foreliggende tilfælde, må det konstateres, at Kommissionen under disse omstændigheder ikke er i stand til at godtgøre, at anvendelsen af en sådan fremgangsmåde ikke indebærer en risiko for misbrug.

70 Det følger heraf, at anvendelsen af berigtigelsen ikke har overholdt de forsikringer, som meddelelsen om udvælgelsesprøven gav sagsøgeren anledning til at antage forelå vedrørende bedømmelsen af prøve d) og e), og at princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning derfor er blevet tilsidesat.

– Tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet

71 Ifølge fast retspraksis skal retssikkerhedsprincippet sikre forudsigelighed i forbindelse med de situationer og retsforhold, der henhører under EU-retten (Domstolens dom af 15.9.2005, sag C-199/03, Irland mod Kommissionen, præmis 69).

72 Selv om dette princip ganske vist i almindelighed forbyder, at en retsakt fra en EU-institution gives gyldighed fra et tidspunkt, der ligger før aktens offentliggørelse, kan dette imidlertid rent undtagelsesvist tillades, når det tilstræbte mål fordrer det, og når de berørtes berettigede forventning respekteres behørigt (dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 10.11.2010, sag T-260/09 P, KHIM mod Simões Dos Santos, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

73 De kumulative betingelser, der er opstillet i retspraksis for at vedtage en retsakt med tilbagevirkende kraft, såsom en berigtigelse, hvorved bedømmelsen af prøve d) og e) blev ændret efter prøvernes afholdelse, er ikke opfyldt.

74 Hvad angår den første betingelse om det tilstræbte formål har Kommissionen anført, at vedtagelsen af berigtigelsen gjorde det muligt for ansættelsesmyndigheden at udøve en fortsat kontrol med effektiviteten af de foreskrevne prøver, navnlig med henblik på at undgå, at der blev anlagt en uforholdsmæssig streng vurdering af prøverne.

75 Personaleretten finder, at selv om det ganske vist er i administrationens og ansøgernes interesse, at der foretages en sådan kontrol, kan den imidlertid gøre indgreb i ansøgernes berettigede forventning om, at udvælgelsesprøverne afholdes i henhold til de regler, der fremgår af meddelelsen om udvælgelsesprøven, hvilket uden videre udelukker muligheden for efterfølgende at ændre de bedømmelseskriterier for prøverne, der er fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

76 Det fremgår ganske vist af retspraksis, at hvis ansættelsesmyndigheden efter offentliggørelsen af en meddelelse om udvælgelsesprøve når til den erkendelse, at de krævede betingelser er strengere, end hvad der følger af hensynet til tjenestens interesse, kan den fortsætte proceduren og i givet fald ansætte et mindre antal ansøgere end oprindelig planlagt eller indlede en ny udvælgelsesprocedure ved at tilbagekalde den oprindelige meddelelse om udvælgelsesprøve (jf. analogt hvad angår en meddelelse om en ledig stilling dom afsagt af Retten i Første Instans den 2.10.1996, sag T-356/94, Vecchi mod Kommissionen, præmis 56).

77 Vedtagelsen af en berigtigelse til meddelelsen om udvælgelsesprøven, efter at visse prøver er blevet afholdt, kan imidlertid ikke sidestilles med en af de løsninger, der er nævnt i den foregående præmis i denne dom.

78 Det er nemlig tilstrækkeligt at bemærke, at når ansættelsesmyndigheden beslutter at gentage en udvælgelsesprøve, kan de ansøgere, der har deltaget i den oprindelige prøve, som hovedregel også deltage i den nye prøve. De ansøgere, der som sagsøgeren i den foreliggende sag, er blevet udelukket som følge af en afgørelse, der er truffet på grundlag af en ændring af meddelelsen om udvælgelsesprøven, har derimod ikke en sådan mulighed.

79 Dertil kommer, at beslutningen om at fortsætte udvælgelsesproceduren og ansætte et mindre antal ansøgere end oprindeligt planlagt gør det muligt at beskytte alle ansøgeres berettigede forventning om, at deltagelse i prøverne sker i henhold til de regler, som fremgår af meddelelsen om udvælgelsesprøven.

80 Den omstændighed, at der foretages efterfølgende ændringer af en meddelelse om en udvælgelsesprøve, adskiller sig endvidere fra de forskellige former for neutralisering af spørgsmål i de skriftlige prøver (jf. f.eks. dom afsagt af Retten i Første Instans den 17.1.2001, sag T-189/99, Gerochristos mod Kommissionen, præmis 25 og 26, og dommen i sagen Schumann mod Kommissionen, præmis 58 og 61)

81 I det foreliggende tilfælde har ansættelsesmyndigheden nemlig med berigtigelsen ændret reglerne for bedømmelsen af prøve d) og e). Disse bedømmelsesregler er omfattet af udtrykket »vurderingen af [prøverne]« i artikel 1, stk. 1, litra e), i bilag III til vedtægten, og skal derfor fastlægges i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Neutraliseringen af spørgsmål i skriftlige prøver vedrører derimod antallet af de spørgsmål, der udgør selve prøven, samt den individuelle bedømmelse af hvert spørgsmål. Sådanne oplysninger er ikke omfattet af det nævnte udtryk »vurdering af [prøverne]«, og det er således ikke et krav, at disse oplysninger skal fremgå af meddelelsen om udvælgelsesprøven, og en eventuel ændring af meddelelsen om udvælgelsesprøven efter prøvernes begyndelse indebærer ikke på nogen måde en ændring af denne meddelelse.

82 Kommissionen har anført, at vedtagelsen af berigtigelsen endvidere er begrundet i hensynet til god forvaltningsskik og omsorgspligten i forhold til ansøgerne. Sådanne hensyn foreligger imidlertid ikke i det foreliggende tilfælde. Det er nemlig tilstrækkeligt at bemærke, at vedtagelsen af berigtigelsen helt sikkert ikke udgør en fordel for alle ansøgere, idet den indebærer, at de ansøgere, der som sagsøgeren opnåede det krævede minimum i alle prøverne i henhold til de bedømmelseskriterier, der var fastsat for adgangsprøverne i meddelelsen om udvælgelsesprøven, blev udelukket fra udvælgelsesprøven.

83 Endelig kan Kommissionen ikke med rette henvise til proportionalitetsprincippet som begrundelse for, at vedtagelsen af berigtigelsen ikke indebærer en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet. Det følger af dette princip, der i henhold til retspraksis anses for at høre til de almindelige EU-retlige grundsætninger, at lovligheden af en foranstaltning, der er vedtaget af en EU-institution, er betinget af, at såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst bebyrdende foranstaltning vælges, og byrderne herved må ikke være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (jf. dommen i sagen Schumann mod Kommissionen, præmis 52). De proportionalitetshensyn, der ligger til grund for en foranstaltning, kan imidlertid ikke begrunde vedtagelsen af en retsakt, der er i strid med princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning, såsom ændringen af meddelelsen om udvælgelsesprøven efter at adgangsprøverne er blevet afholdt, idet proportionalitetsprincippet kun finder anvendelse, når der er mulighed for at vælge mellem flere egnede foranstaltninger (Personalerettens dom af 30.9.2010, sag F-76/05, Torijano Montero mod Rådet, præmis 81 og den deri nævnte retspraksis).

84 Hvad angår den anden betingelse, der vedrører beskyttelsen af de berørtes berettigede forventninger, er det tilstrækkeligt at henvise til denne doms præmis 64-69, hvoraf fremgår, at anvendelsen af berigtigelsen indebærer en tilsidesættelse af den berettigede forventning hos de ansøgere, der som sagsøgeren havde forventet, at kun de ansøgere, der havde opnået det krævede minimum i adgangsprøverne, således som det fremgår af meddelelsen af udvælgelsesprøven, ville blive opført på listen over de ansøgere, der fik adgang til færdighedstesten.

85 Det følger af det ovenstående, at anvendelsen af berigtigelsen i forhold til sagsøgeren var i strid med retssikkerhedsprincippet.

86 Det må derfor fastslås, at ansættelsesmyndigheden ved at anvende berigtigelsen i forhold til sagsøgeren i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet behæftede udvælgelsesprøven med en procedurefejl, og følgelig må afgørelsen om ikke at give sagsøgeren adgang til færdighedstesten annulleres.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og omsorgspligten

87 Sagsøgeren har anført, at EPSO ved at vedtage afgørelsen om ikke at give hende adgang til færdighedstesten tilsidesatte princippet om god forvaltningsskik og omsorgspligten, idet den anfægtede afgørelse indebar, at en ansøger, der opfyldte samtlige de adgangsbetingelser, der var fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og som i kraft af den erhvervserfaring, vedkommende allerede havde opnået, i enhver henseende opfyldte tjenestenes interesse, blev udelukket fra udvælgelsesprøven.

88 Det er i denne henseende tilstrækkelig at bemærke, at omsorgspligten ikke på nogen måde indebærer et krav om, at udvælgelseskomitéen opfører alle de ansøgere, der efter deres egen opfattelse opfylder betingelserne for at besætte de ledige stillinger, på reservelisten (jf. dommen i sagen Cristina mod Kommissionen, præmis 83).

89 Selv om det antages, at sagsøgeren i stævningen havde angivet de oplysninger, der kunne godtgøre, at hun opfyldte samtlige adgangsbetingelser og tjenestens interesse, følger det endvidere af fast retspraksis, at udvælgelseskomitéen ved en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver har en skønsbeføjelse til inden for rammerne af vedtægtens bestemmelser om

udvælgelsesprøver i hvert enkelte tilfælde at vurdere, om den enkelte ansøgers eksamensbeviser og dokumenterede erhvervserfaring svarer til det niveau, der kræves i vedtægten og i den pågældende meddelelse om udvælgelsesprøven. Personaleretten skal inden for rammerne af sin prøvelsesret indskrænke sig til at efterprøve, at udøvelsen af dette skøn ikke er åbenbart urigtigt (jf. dom afsagt af Retten i Første Instans den 21.11.2000, sag T-214/99, Carrasco Benítez mod Kommissionen, præmis 69-71). Da sagsøgeren ikke har fremlagt nogen beviser, der kan godtgøre, at der var tale om et åbenbart urigtigt skøn, må dette anbringende forkastes.

90 Følgelig må dette anbringende forkastes som ugrundet.

3. *Påstanden om erstatning*

Parternes argumenter

91 Sagsøgeren har anført, at hun har lidt økonomisk og ikke-økonomisk skade som følge af, at afgørelsen om ikke at give hende adgang til færdighedstesten var behæftet med en fejl.

92 Hvad angår den økonomiske skade, som sagsøgeren foreløbigt og efter ret og billighed har anslået til 50 000 EUR, er denne skade opstået som følge af, at hun blev frataget en mulighed for at blive udnævnt til tjenestemand.

93 Hvad angår den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren efter ret og billighed har anslået til 50 000 EUR, er denne skade opstået som følge af, at EPSO behandlede hendes ansøgning på en lidet omhyggelig måde, og på grund af den manglende omsorg, som EPSO har udvist over for hende.

94 Kommissionen har anført, at erstatningspåstanden er åbenbart ugrundet, da Kommissionen ikke har begået nogen fejl, og at erstatningspåstanden under alle omstændigheder bør afvises, idet den ikke blev fremsat i forbindelse med klagen.

Personalerettens bemærkninger

95 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt erstatningspåstanden kan antages til realitetsbehandling, er det tilstrækkeligt at bemærke, at inden for rammerne af klageadgangen i henhold til vedtægens artikel 90 og 91, kan en erstatningspåstand, der først nedlægges for Personaleretten, når der består en tæt sammenhæng mellem en annullationspåstand og en erstatningspåstand, antages til realitetsbehandling, selv om den forudgående administrative klage kun vedrørte annullation af den afgørelse, der havde forvoldt den påståede skade, da en annullationspåstand kan indebære en påstand om erstatning af den påståede skade (dom afsagt af Retten i Første Instans den 15.5.1997, sag T-273/94, N mod Kommissionen, præmis 159, og den 18.2.2004, sag T-320/02, Esch-Leonhardt m.fl. mod EIB, præmis 47).

96 I det foreliggende tilfælde er der tæt sammenhæng mellem annullationspåstanden og erstatningspåstanden, og erstatningspåstanden kan derfor antages til realitetsbehandling, selv om denne påstand ikke fremgår af selve klagen.

97 Hvad angår påstanden om erstatning for den økonomiske skade konstaterer Personaleretten endvidere, at der er tale om en subsidiær påstand. Da sagsøgerens principale påstand om, at hun skal genindtræde i udvælgelsesprøven, er blevet afvist i denne doms præmis 44, skal sagsøgerens subsidiære påstand om erstatning undersøges.

98 Det følger af fast retspraksis, at det er en forudsætning for, at administrationen kan ifalde ansvar, at sagsøgeren godtgør tilstedeværelsen af en ulovlig adfærd, et faktisk tab og årsagssammenhængen mellem den ulovlige adfærd og den påberåbte skade (jf. i denne retning Domstolens dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazelli Lualdi m.fl., præmis 42, og af 21.2.2008, sag C-348/06 P, Kommissionen mod Girardot, præmis 52).

99 Sagsøgeren har i det foreliggende tilfælde nedlagt påstand om erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som hun hævder at have lidt som følge af vedtagelsen af afgørelsen om ikke at give hende adgang til færdighedstesten. Da denne afgørelse er blevet annulleret, skal det undersøges, om den konstaterede fejl har påført sagsøgeren en skade, og om der er årsagssammenhæng mellem denne skade og den nævnte fejl.

100 Hvad angår den påståede økonomiske skade påhviler det i medfør af artikel 266 TEUF Kommissionen at gennemføre de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af denne dom, og særligt under overholdelse af legalitetsprincippet at vedtage en retsakt, der er egnet til på rimelig måde at kompensere for den ulempe, der for sagsøgeren var en følge af den annullerede afgørelse (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 15.9.2005, sag T-132/03, Casini mod Kommissionen, præmis 98, Personalerettens dom af 7.6.2011, sag F-84/09, Larue og Seigneur mod EIB, præmis 64), uden at sagsøgeren mister muligheden for efterfølgende at anlægge sag til prøvelse af de foranstaltninger, som Kommissionen har vedtaget til opfyldelse af denne dom. Under disse omstændigheder må det fastslås, at erstatningspåstanden vedrørende den økonomiske skade er nedlagt for tidligt og derfor må forkastes.

101 Hvad angår påstanden om erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren hævder at have lidt, kan arten af den lidte skade og årsagssammenhængen mellem adfærden og den påberåbte skade udledes af den omstændighed, at sagsøgeren med rette har følt sig frustreret og uretfærdigt behandlet som følge af, at hun blev udsat for en uregelmæssighed.

102 Personaleretten bemærker imidlertid, at annullation af en retsakt, der er udfærdiget af administrationen, i sig selv kan udgøre en passende og i princippet tilstrækkelig erstatning for enhver ikke-økonomisk skade, medmindre sagsøgeren kan godtgøre at have lidt en ikke-økonomisk skade, der kan adskilles fra den uregelmæssighed, som ligger til grund for annullationen, og som ikke fuldstændigt kan godtgøres ved annullationen (dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 9.12.2010, sag T-526/08 P, Kommissionen mod Strack, præmis 99). Det er for det første tilfældet, når den annullerede retsakt indeholder en udtrykkelig negativ vurdering af sagsøgerens kompetencer, som kan være krænkende for ham, for det andet, når den begåede uregelmæssighed er særlig alvorlig, og for det tredje, når annullationen mister sin effektive virkning, og den dermed ikke i sig selv kan udgøre en passende og tilstrækkelig erstatning for enhver ikke-økonomisk skade, som den anfægtede retsakt har forvoldt (Personalerettens dom af 12.5.2011, sag F-66/10, AQ mod Kommissionen, præmis 105, 107 og 109).

103 I det foreliggende tilfælde kan annullation af afgørelsen af ikke at opføre sagsøgeren på listen over de ansøgere, der fik adgang til færdighedstesten under den almindelige udvælgelsesprøve EPSO/AST/111/10, ikke fjerne virkningerne af den konstaterede uregelmæssighed, og den udgør navnlig ikke en passende erstatning for den indsats og tid, som sagsøgeren har brugt på unødvendig forberedelse. Personaleretten finder derfor, at Kommissionen bør pålægges at betale sagsøgeren 2 000 EUR i erstatning for ikke-økonomisk skade.

Sagens omkostninger

104 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom, medmindre andet gælder i henhold til bestemmelserne i reglementets andet afsnit, kapitel 8.

105 Det følger af ovenstående præmisser, at Kommissionen er den tabende part. Da sagsøgeren imidlertid ikke har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør begge parter pålægges i henhold til procesreglementets artikel 89, stk. 3, at bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

PERSONALERETTEN (Anden Afdeling)

1) Den af udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøven EPSO/AST/111/10 trufne afgørelse af 7. april 2011 om ikke at give sagsøgeren adgang til færdighedstesten annulleres.

2) Europa-Kommissionen betaler 2 000 EUR til sagsøgeren.

3) I øvrigt frifindes sagsøgte.

4) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Rofes i Pujol Boruta Bradley

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. marts 2013.

W. Hakenberg
Justitssekretær

M. I. Rofes i Pujol
Afdelingsformand